

съ предлози, появили са членовете или мѣстоименията *тѣ, та, то* и вмѣкнале са множество грѣцки и турски думи; рускиятъ езикъ измѣнилъ пѣрвоначалното си произношение, заемствувалъ множество восточни и нѣмски думи и изгубилъ носовите звукове (*ж* и *ѣж*); сѣрбскиятъ езикъ усвоилъ нѣколко чужди на славянските нарѣчия звукове (*ћ, ѣ и џ*), сѣкратилъ множество пѣрвоначални думи (*во* намѣсто *воль*, *ко* намѣсто *кой* и пр.) и изгубилъ нѣколко звука (*х, ж* и *ы*); чехскиятъ езикъ усвоилъ множество нѣмски форми и отдѣлни думи, и т. н. Съ една дума, различието между славянските нарѣчия станало до толкова голѣмо, щото когато славянските депутати са събрали въ Виена на „Славянското събрание,“ то не можѣле да са разбератъ и биле принудени да говоратъ нѣмски.

Разбира се, че ако сѣ са измѣняле славянските нарѣчия, то слѣдъ време е трѣбало да са измѣнатъ и понятията на славянските племена, слѣдователно измѣнило са е и народното творчество. Въ старите времена, когато славянскиятъ езикъ е билъ почти общъ, когато религията е била една и когато понятията сѣ биле сходни между себѣ си, то и сѣдържанието на народното творчество, поезията и обичаите сѣ имале между себѣ си сѣществено сходство; но слѣдъ време, когато било распространено християнството, когато славянските племена биле принудени да се разскѣсатъ на части и да сѣставатъ отдѣлни господарства или да се подчинатъ на различни чужденци и когато биле прекращени тѣхните сношения, то и пѣрвобитните вѣрования и обичаи изгубиле своето значение и заборавиле са окончателно. Да земеме за примѣръ старославянската митология,